

Voluntar, prima dată

un articol de [Stefan Bădescu](#)

Toată viața mi-a fost frică că voi regreta.

Prin urmare, am schimbat locurile de muncă cât de des am putut, de frică să nu regret că nu am ales vreo oportunitate din cauza comodității.

Așa se face că la numai 33 de ani am semnat contracte de muncă cu vreo 15 angajatori, printre care sunt și două multinaționale, cel mai mare centru al Comisiei Europene și o livadă din Germania.

Desigur, am bifat și câteva experiențe superficiale fără contract, la negru cum se spune.

În ultimii 4 ani m-am mai statornicit, dar nu în privința angajatorului, ci în cea a profesiei. Sunt trainer, sau dacă ar fi să ne luăm după standardul ocupațional românesc, sunt formator de meserie. O altă denumire impusă de niște iluminați funcționari.

Așa se face că intru în contact cu multe persoane, iar cu multe dintre ele păstrez o relație de tip facebook.

Făcând analogie între cursurile de dezvoltare profesională (atenție, nu personală) pe care le ofer oamenilor, și lejeritatea de a vorbi în public, o mămică îmi propune să țin un curs la școala fiicei ei de clasa a doua, în cadrul Școlii Altfel.

Deschis din fire cum sunt, și înțelegând că Școala Altfel beneficiază de un mare grad de libertate în alegerea activităților, am acceptat pe loc.

Cât am fost elev nu mi-a plăcut la școală, nici la liceu și nici la facultate. În afară de doi profesori care ne fermecau, toți ceilalți aveau grave probleme de pedagogie, cel mai tare lipsindu-le răbdarea

și plăcerea meseriei. De multe ori au țipat, de și mai multe ori ne desconsiderau.

Pentru noi, școala a fost un chin. Am făcut-o ca să ne facem un rost în viață, așa cum ne spuneau părinții.

Unii dintre colegii mei au continuat și cu a doua facultate, eu fiind cam singurul fără master. Nici unul nu lucrează ce a învățat în școală, iar dacă raportează salariul la note, aici chiar nu mai e nicio corelație.

Acesta a fost probabil motivul principal care m-a făcut să accept să le vorbesc două ore unor copii de clasa a doua.

Voiam să văd dacă și ei trăiesc drama mea, a unei școli anoste, și dacă eu cumva, voi reuși să le fac aceste două ore să treacă pe nesimțite, așa cum reușesc la cursurile cu adulții, așa cum au reușit mereu și cei doi profesori ai mei.

Mă gândeam că am avantajul de a le prezenta ceva nou și de a veni din afara școli, de a fi proaspăt și interesant.

Am avut la dispoziție 4 luni ca să pregătesc prezentarea.

Deși am produs cam 30 de slide-uri, n-am simțit nici un fel de apăsare, pentru că mi-am alocat din timpul liber când am dorit și cât am dorit, iar subiectul oricum mi-a făcut plăcere.

De mic m-au atras excursiile montane, așa că m-am gândit că prezentarea organizării unei astfel de călătorii ar putea avea succes.

Iată-mă în dimineața zilei de 19.04.2016 în parcarea școlii 309 din sectorul 6.

Deși am făcut aproape o oră în trafic, am găsit un loc de parcare chiar la poarta școlii. Semn divin de bun augur în București la ora 8:30 pe vreme ploioasă.

Intru în școală pe la profesori, dar sunt oprit de un agent de security.

Bălmăjesc numele învățătoarei iar el îmi spune clar, că la etajul 3 pe stânga, voi găsi clasa pe care o caut.

Asta mi-a plăcut. Mi-a plăcut și mai mult că în clasa respectivă mă aștepta deja învățătoarea, o doamnă tânără, aranjată office, ca la o companie privată.

M-am simțit bine. De obicei ajung cu 30 de minute mai devreme pentru a mă instala cu laptopul, videoproiectorul, prelungitoarele, și sunt singur. Aici eram așteptat.

Clasa am găsit-o cu mesele și scaunele curate, cu geamuri termopan și fără gratii.

Eu eram obișnuit cu acele bănci cu țevi de fier, care se trânteau la fiecare ridicare sau așezare de scaun. De pupitrele măzgălite și cu melamina ruptă nu mai vorbesc, deși și eu tot în sectorul 6 am avut școala.

Copiii au intrat gălăgioși, m-au salutat și s-au așezat unde au dorit, pentru că la școala altfel, fiecare se așează unde găsește loc.

Mi s-a părut un lucru tare bun, pentru că eu n-am reușit în 8 ani de școală primară să mă așez unde am vrut. Fie că erau unii așezați înainte mea (cum e acum cu locurile de parcare), fie că ne muta învățătoarea după cum dorea.

În față erau cei cu familii bune, cei mai îngrijiți dintre noi, cei care veneau cu părinții sau cu bunicii de mână la școală.

În spate erau cei care se uitau mai mult pe geam și care veneau singuri din primele zile, cei care nu aveau sandwichul pregătit în ghiozdan.

Pe parcursul prezentării, doamna învățătoare m-a susținut, provocându-i la discuții pe toți copiii și spunându-le pe nume atunci când îi alegeam din marea de mânuțe ridicate. Erau toți, 30 de copii la oră, și am avut ocazia să discut cu unii mai mult, cu alții mai puțin, în funcție de interesul lor, de curaj și de competența mea pedagogică, însă toți au fost implicați.

I-am rugat să îmi spună pe numele mic și așa s-a întâmplat.

O fetiță mi-a descris foarte politicos că ea știe de Crucea Caraiman de care eu le explicam, că a fost acolo pe jos cu părinții ei.

Toți știau deja de Castelul Peleş, pentru au fost acolo într-o excursie cu școala. Au fost și doi băieți care știau de Sfinx și de Babele din Bucegi.

Nu prea știau de fragi sau de afine, câțiva au reacționat la zmeură și la mure, însă sper că le vor căuta la vara ce se apropie.

Doamna învățătoare a fost și severă uneori, mai ales cu unul dintre băieți care a venit cu un smartwach, un telefon ceas la care putea vorbi din câte am înțeles, chiar dacă aceste gadgeturi dânsa le-a interzis la ore.

Totuși, după analogia cu solstițiul de vară, acel băiat a dat răspunsul corect al datei solstițiului de iarnă, aproape pe loc. Pentru clasa a doua, astfel de analogii sunt tare bune.

La final, comitetul de părinți s-a organizat, și la sfaturile mele, au ales să cumpere 30 de rucsaci de copii, ușori și cu bretele moi. Au costat foarte puțin, cam o treime dintr-un pachet de țigări.

Micuții s-au bucurat tare, iar una din fete m-a pus în dificultate, întrebându-mă de ce cred eu că s-a optat pentru rucsaci portocalii.

Am răspuns că portocaliul este vizibil, crezând că am ieșit din încurcătură.

Mă înșelasem. Parțial.

Ei sunt clasa dovlecilor, prin urmare era normal ca rucsacii să fie tot portocalii.

Ne-am despărțit rugându-i să mă mai cheme și la următoarea Săptămână Altfel, să îmi povestească ce munți au explorat peste an.

M-am simțit tare bine, am avut zâmbetul pe buze tot drumul până la întoarcerea acasă, nici n-am mai simțit traficul de București.

Am povestit prietenilor experiența, iar unul dintre ei m-a rugat ca a doua zi să țin același curs pentru 5 clase din două școli din comunele Palanca și Stoenеști, care se află la 30 de kilometri de București.

Acolo copiii nu au fost susținuți să se exprime, la întrebările de genul „Ce putem găsi în pădure?” răspundeau învățătorii sau profesorii în locul lor uneori.

Le-am spus copiilor să îmi spună pe numele mic, însă tot cu săru' mână și la plecare...

Doar unii copii aveau dezinvoltura vorbirii, cei mai mulți erau timorați.

Cam o treime nu știau de Sinaia, sau de Castelul Peleş. Probabil că nici nu îl vor vizita vreodată, chiar dacă banii nu ar fi problema. Nu l-ar viza pentru că exact ca în parabola peșterii lui Platon, orizontul lor de interes al familiilor lor, n-ar străbate dincolo de peșteră.

Nici nu mă mai gândesc la Babele, Vârful Omu, Crucea Caraiman, sau alte puncte turistice din prezentarea mea.

Până la Sinaia și înapoi nu e o avere, însă acești copii vor trăi într-o altfel de sărăcie. manifestată prin lipsa de cunoaștere, și va fi purtată de ei și când vor ajunge adulți, iar comportamentul se va perpetua și la alte generații.

Am simțit că în aceste comune de țară se fac diferențieri profunde între copiii cu smartfone, bine îmbrăcați, care au voie să facă mișto în timpul orei de oricine, chiar și de mine, o persoană complet nouă pentru ei.

Mi-a părut rău și de cei care cu mare atenție se uitau cu ochii mari la pozele cu locuri superbe, care se află la doar două ore de casele lor, copii care în alte condiții ar fi pus întrebări și ar fi zâmbit la școala altfel.

Concluzia experienței mele este că Școala Altfel este o idee minunată, posibilitatea deschiderii de noi orizonturi către copii este reală, îmi place și dictonul pe care îl găsesc inspirat și pe care l-am folosit în toate imaginile: „Să știi mai multe, să fii mai bun”. Acest să fii mai bun, eu nu îmi aduc aminte să-l fi întânit în anii mei de școală în manuale.

Cât despre paralela între cele două școli, se vede că vorba „Omul sfințește locul” este iarăși adevărată.

Căci salariul e același, însă atitudinea e alta.

Cât despre voluntariat, am tot încercat să mă implic și până acum, însă mai mult de a dona sânge n-am reușit. Mă rog, am alergat și am pedalat, pentru anumite cauze, dar aș fi făcut-o oricum.

Nu prea se caută voluntari la noi, iar eu văzând voluntari în Europa, și plăcându-mi Europa, am simțit-o ca pe o datorie, gândindu-mă că poate pe copilul meu care acum are un an, îl va ajuta un pensionar să treacă strada din fața școlii gimnaziale, așa cum am văzut în Nottingham.

Măcar pe nepoțelul meu, dacă eu nu voi mai fi...

Promit să vă scriu și la ediția de Școala Altfel din 2017.

*Cursuri extraordinare pentru
oameni extraordinari*

